

síntesi **acció**

Núm. 1 · Abril 2006 · Sisena época

Nuestro norte es el sur

Víctor Domínguez
PCPV d'Alacant

Lliçons de la II República

Rafael Pla
Secretari de Formació i Debat del PCPV

La república com a política

Amadeu Sanchis i Labiós
Secretari de Relacions
Polítiques Unitàries del PCPV

Reforma laboral

Antonio Moya
Secretari de Moviment Obrer del PCPV

Territorio asfaltado

Cristina Verdugo
Secretària de Moviments
Socials del PCPV

Entrevista Marga Sanz

Secretària General del PCPV

ANIVERSARI

II REPÚBLICA

Cada vegada que a una enquesta seriosa es pregunta per les qüestions que preocupen a la ciutadania els resultats són molt semblants. El darrer baròmetre del CIS ho torna a confirmar. Dos de cada tres valencians i valencianes (el 62'3%) identifiquen l'atur, els problemes socials i econòmics o la qualitat del treball com un dels principals problemes.

La contradicció capital-treball continua sent l'eix central al voltant del que gira el dia a dia de les persones. Però, per contra, l'agenda política i mediàtica desvien l'atenció cap a temes ben allunyats de les inquietuds quotidianes. Els missatges estrella del PP són la unitat de l'estat i la necessitat d'importar aigua. I, els socialistes, en una estratègia difícil de comprendre, entren al joc de manera equivocada.

En el fons, ni a uns ni a altres els interessa debatre sobre la precarietat laboral, la sinistralitat o la desocupació. Senzillament, perquè tindrien greus problemes per trobar diferències substancials al seus plantejaments. Les receptes a la crisi industrial són calcades: més deslocalització; coincideixen quan defensen abaratir l'acomiadament i estan convençuts, de la mateixa manera, que cal privatitzar els serveis públics (mireu si no la postura de tots dos a Europa en la Directiva Bolkestein).

En la nostra mà està redreçar el debat. Però això no es fa en un dia ni a través dels mitjans de comunicació tradicionals, en mans dels mateixos que mouen els fils del bipartidisme. Els nostres mitjans són altres. Els de sempre: el debat a la feina i als barris, l'organització de la força de treball, la difusió de la nostra política amb publicacions pròpies,... I els recents: els moviments socials emergents i les noves tecnologies de la informació. Tot plegat, ens permetrà eliminar els filtres que emmudeixen la nostra veu.

La reaparició de Síntesi i Acció, i el compromís de periodicitat, busca omplir aquest buit. Volem que la nostra publicació siga un instrument a l'abast de l'organització i de la resta de l'esquerra. Un full en blanc sobre el que escriure les reflexions, les lluites i els èxits futurs.

El Partit Comunista del País Valencià ha de ser una palanca útil per als treballadors i les treballadores. Una eina al servei dels sectors populars i no un objectiu en si mateix. La societat ens necessita a les mobilitzacions i també, com no, a les institucions. La nostra raó de ser resideix en l'activitat continuada en favor de la classe obrera. En la nostra capacitat de transformació des d'allò més concret fins abastar la globalitat.

Aquest és el repte immens que enfrontem. El compromís que adquirim quan militem. I bo és que continuem en la lluita però, molt millor, que cada cop en sigam més.

ANIVERSARI

Nuestro norte es el sur

Víctor Domínguez
PCPV d'Alacant

Cuando distintos pensadores auguraban el fin de la Historia, cuando parecía que el modelo económico de liberalismo salvaje era la única opción y los pueblos de los países más desfavorecidos no tenían más alternativa que someterse a los dictados del imperialismo de EEUU, Banco Mundial o FMI, una llamada de esperanza ha aparecido en el horizonte político mundial. Y no me refiero a la victoria del NO en el referéndum por el tratado constitucional en Francia, ni a los excelentes resultados electorales de la izquierda transformadora en varios países europeos, lo que demuestra que también en Europa empieza a rearmarse la respuesta unitaria de la izquierda más consciente, sino a los interesantes movimientos que se están dando en el panorama político latinoamericano.

Este inmenso continente es uno de los mejores ejemplos de la hegemónica aplicación de las teorías económicas neoliberales. Los efectos son evidentes, desaparición del sector público, presencia de multinacionales extranjeras en los sectores claves de la economía, espectacular aumento de la acumulación del capital en manos de un puñado de familias de la oligarquía mafiosa, poca estabilidad política debida a la corrupción, recorte en las prestaciones sociales o alarmantes ataques contra la dignidad, la libertad o los derechos humanos, se convirtieron en el día a día de unos países que, contando con unos recursos naturales extraordinarios, veían como el nivel de vida de su población descendía alarmantemente. Todo indicaba que, en este nuevo reparto del mundo, estos cientos de millones de personas estaban condenados a la miseria, la explotación y el expolio.

Pero en medio de este trágico escenario empezaron a asomar unos tímidos rayos de esperanza. En Argentina, el caos económico provocado por el FMI y el Banco Mundial, provocó una parálisis en el sector financiero, los famosos "corralitos", que tuvo una respuesta inmediata por parte de la población. La sociedad se movilizó, expresando su rechazo a unos políticos títeres, sin iniciativa política, más preocupados por contentar al empresario extranjero de turno que por el bienestar de su pueblo. Se forzó la dimisión de varios presidentes, se tomaron las calles y se demostró la inmensa fuerza que tiene los pueblos cuando se rebelan ante las injusticias. Desgraciadamente esta enorme movilización no frugó en una alternativa política concreta.

Más espectacular ha sido lo sucedido en Venezuela. Un país con unos recursos naturales espectaculares que, debido al expolio al que se veía sometido por parte de las grandes multinacionales, tenía condenada a la pobreza a más del 70 por ciento de su población. La aplastante victoria electoral de Hugo Chávez en 1998 fue la respuesta de las clases más desfavorecidas a esta situación. Desde los medios de comunicación europeos y norteamericanos se trató de ridiculizar esta victoria. Pero nada ha podido parar el proceso revolucionario en Venezuela. El simple hecho de destinar una parte de los ingresos de la venta de petróleo

a paliar la situación de los barrios más humildes es más de lo que nunca se había realizado hasta la fecha. Los programas educativos y sanitarios en los cerros, el progresivo avance en la democracia participativa y en definitiva, el hacer que los excluidos formen parte de la vida política y social y que repercuta en ellos la riqueza que se genera en el país, es sólo el comienzo del ambicioso proyecto chavista.

Podríamos pensar que se trata de un hecho aislado. Sin embargo, en los últimos años estamos asistiendo al despertar del pueblo en los distintos estados latinoamericanos. La victoria de Lula en Brasil, gracias a la lucha que el PT ha llevado durante décadas o la de Gutiérrez en Ecuador, fruto de una enorme movilización, han sido experiencias dolorosas, ya que sus políticas han defraudado rápidamente, pero denotan que en estos países existe la posibilidad de ofrecer una alternativa al sistema.

Más garantías parece ofrecer el gobierno del Frente Amplio en Uruguay, pero el último gran hito ha sido la victoria de Evo Morales en Bolivia.

La llegada del dirigente del Movimiento Al Socialismo ha reactivado las esperanzas de todos aquellos que no nos resignamos a vivir en un mundo injusto en el que la desigualdad sea la nota predominante. A pesar de que de nuevo asistamos a un intento por ridiculizar su figura, parece que la bienpensante sociedad europea no puede admitir la victoria de un líder indígena, Evo Morales ha logrado ilusionar a millones de indígenas que, hasta la fecha, parecían asumir su fatídico destino como una condena de la historia.

Parece que los pueblos venezolano y cubano ya no están solos en su lucha por la libertad y contra el imperialismo.

Cada vez son más los pueblos que se van sumando a esta lucha, bolivianos, brasileños, uruguayos, ecuatorianos, empiezan a establecer lazos entre sí que les permitan hacer frente a unas políticas que durante décadas les han llevado a la miseria más absoluta. Pero esto no ha hecho más que empezar...

Por una vez los ojos de todos los luchadores del mundo miran hacia el sur, miran hacia ese continente tantas veces olvidado, ya que su lucha representa la esperanza del conjunto de los trabajadores, deberemos observar, apoyar y aprender todo lo que podamos, ya que esta experiencia debe convertir la demasiada repetida frase de "Otro mundo es posible" en algo más que en un lema vacío de contenido.

La II República va ser una eclosió democràtica, en la qual, sobrepassat el clericalisme reaccionari vinculat a l'antic règim monàrquic, va florèixer la cultura i el lliure pensament. I precisament per això, la seua experiència conté lliçons que encara ens poden servir a l'inici del segle XXI.

El primer que cal destacar és que l'establiment de la II República va ser una expressió de **sobirania popular** que va sobrepassar les regles de joc imposades pel règim monàrquic. No va ser l'aplicació de la legislació monàrquica, sinó la contundència del resultat electoral municipal d'abril de 1931, respaldat per la mobilització popular als carrers, la que va produir l'afonament pacífic de la monarquia.

La segona lliçó, en coherència amb allò assenyalat, és la importància de l'**articulació entre la participació electoral i la mobilització social**. Cal assenyalar, a més, que la votació o abstenció dels dos milions d'afiliats a la CNT era un factor decisiu per a la victòria de l'esquerra o de la dreta: la seua participació va conduir a la victòria republicana de 1931 i a la victòria del Front Popular de 1936, en tant que la seua abstenció va propiciar la victòria de la dreta en 1933.

Ara bé, aquesta participació o abstenció estava vinculada als avatars de la lluita de classes. Doncs l'establiment de la República no representava de per si la resolució dels problemes socials, sinó únicament un marc democràtic per a la confrontació de classe. Certament, el fracàs dels intents insurreccionals per a realitzar una revolució social feia aparèixer com a més eficaç la participació electoral per a la defensa dels interessos populars, però també, en sentit contrari, quan des de governs suposadament d'esquerres es desenvolupaven polítiques contràries a aquests interessos es propiciava l'abstenció portant a la victòria de la dreta. El problema, clar, era l'absència d'una opció política pròpia dels milions de treballadors i treballadores d'orientació llibertària que, en el moment de votar, havien d'optar

entre l'abstenció o el vot a opcions polítiques en les que no se sentien representats.

La tercera lliçó, vinculada també amb el que hem comentat, és la importància del que actualment anomenem **convergència política i social de l'esquerra**, i que allí es va concretar en el Front Popular. Aquest, que inicialment es va configurar com una coalició electoral, va adquirir posteriorment trets del que actualment anomenem moviment polític i social, amb comitès i estructures a diferents nivells orientats a articular unitàriament les classes populars. De fet, va ser aquesta articulació unitària la que va permetre resistir durant tres anys l'alçament militar contra la República, i les seues deficiències afebliren aquesta resistència.

Finalment, la quarta lliçó pot ser la importància de la **unitat democràtica** per a la consecució i defensa de la República. Assenyalem que l'anomenat "Pacte de San Sebastian" que va portar a l'establiment de la República incloïa a organitzacions d'esquerres i de dretes que coincidien en la voluntat d'acabar amb la monarquia. Naturalment, aquestes organitzacions representaven interessos socials diferents, i aquestes diferències s'havien d'expressar necessàriament en la lluita de classes al si de la República. La qüestió, però, era com combinar la defensa dels interessos de classe amb la del marc democràtic de la República. En aquest sentit, cal demanar-se si no va ser un error precindir d'un representant de la dreta republicana com Alcalá Zamora arran de la victòria del Front Popular. Igualment, la violència gratuïta contra civils per part de moviments populars va ser un factor distorsionant que va afeblir el suport a la república per part de sectors socials intermedis. La República, pel contrari, suposa la resolució democràtica dels conflictes sobre la base del respecte a la sobirania popular, i en aquest sentit representa una via democràtica per a l'emancipació social.

La república com a política

Amadeu Sanchis i Labiós

Secretari de Relacions Polítiques Unitàries del PCPV

Què significa avui la República?; és el mateix que suposava per als soldats del “new model army” de Cromwell durant la revolució anglesa de 1649, o per als “Sans Culotte” del poble de París durant la Revolució Francesa?; és una reivindicació popular, fortament arrelada a l'emancipació de la classe treballadora en el marc d'una democràcia avançada, per la que voluntàriament lluitaven els soldats republicans contra el feixisme a l'Espanya de 1936?; o per contra, la República també potser un model d'Estat, en el que malgrat no existir la figura d'un monarca, és la base d'un sistema capitalista on la democràcia està fortament devaluada com estan els EE.UU?.

Al seu diccionari de Ciència Política, Frank Bealy resumeix el terme República afirmant que té'l seu origen del llatí “res pública”, i que en l'actualitat defineix als països que no tenen monarca, sinó un president escollit directa o indirectament pel poble. Més interessant és la descripció que fa el diccionari d'història “Larousse”, així és diu que la República va nàixer en el marc polític de les polis gregues. L'antiga Roma també va viure un període republicà des de la dominació etrusca fins a la instauració de la dictadura per Juli Cèsar. Les ciutats-Estats italianes també van desenvolupar formes republicanes oligàrquiques de govern a la baixa Edat Mitjana. Va ser a partir de les revolucions angleses i franceses quan la burgesia recupera l'ideal republicà.

Per tant, parlar del significat polític de la República és molt complexe des d'un punt de vista marxista si a més a més recordem que el fi últim del comunisme és la dissolució de qualsevol estructura estatal. És més raonable aleshores parlar de la República com un pas previ i absolutament necessari en la consecució d'una democràcia avançada, on sense la prèvia democratització de tota l'estructura de poder serà impossible obrir el camí cap al socialisme. Si recordem eixe va ser l'argumentari dels comunistes italians alhora de demanar el vot per la República davant de la monarquia. Eixe i un altre, la col·laboració del monarca Itàlia amb el feixisme, de tal forma que la República representava la lluita dels partisans, mentre que la monarquia significava tot l'horror de la guerra i el feixisme.

Podem dir que la defensa avui de la República passa per tendir un pont entre les aspiracions populars dels segles XVIII i XIX, i l'antifeixisme del segle XX. Açò entronca amb la nostra reivindicació de la tercera República espanyola,

una República com a pas imprescindible per a caminar cap tot un seguit de reformes polítiques, que passarien des de l'elecció democràtica del cap d'Estat fins a la reforma federal de l'Estat espanyol amb el reconeixement constitucional del pret a l'autodeterminació. Però al mateix temps, la nova Constitució hauria de seure la bases per a un canvi econòmic en profunditat, o els poders públics vetlaren pels drets socials com a base principal de l'edificació de la democràcia, en la perspectiva del socialisme. I dic açò, perquè en el procés de construcció de la República, haurem de tindre molt de compte en no repetir errades com les de la revolució dels clavells a Portugal, on l'oligarquia va ser capaç de frenar l'impuls revolucionari original.

A l'Estat espanyol seria un canvi clarament revolucionari, ja que els drets socials i les reformes econòmiques serien transversals en tot el redactat de la nova Constitució, la qual cosa implicaria comptar amb l'oposició de la dreta política i econòmica des d'un principi (el que no és una gran novetat), i per altre perquè significaria fer de forma efectiva la ruptura democràtica que no es va poder fer després de la mort de Franco. La instauració de la tercera República suposaria posar fi a una monarquia imposada pel franquisme i restituir, per fi, la memòria història de tos aquelles homes i dones que donaren la seua

vida per la II República.

No lluitem, per tant per qualsevol República, sinó er una que faça realitat la igualtat, la llibertat i la fraternitat. Com va dir Saint-Just en un discurs a la Convenció el 29 de novembre de 1792: **Un poble que no és feliç no te pàtria; no estima res; i si voleu fundar una república, haveu de preocupar-vos de traure al poble de l'estat d'incertesa i de misèria que el corrompéix. Si voleu una República, obreu de forma que el poble tinga el coratge de ser virtuós: no hi ha virtuts polítiques sense orgull; no pot haver-hi orgull en la misèria.**

Hoy estamos asistiendo a la enésima reforma laboral donde a los trabajadores se nos pide una vez más que perdamos muchas de aquellas conquistas que tantos años de luchas nos ha costado.

Esta nueva negociación se acomete desde la desmovilización y la desinformación de los trabajadores. El neoliberalismo instalado en los gobiernos de casi toda Europa dirige todo el proceso económico de la construcción europea. La respuesta de sectores de la izquierda francesa, los sindicatos y otras izquierdas emergentes han puesto freno. Aunque la cohabitación entre sectores de la socialdemocracia con los conservadores europeos está consolidando políticas tendentes a equiparar a los trabajadores con más derechos regulados con los que tiene menos derechos.

La primera reforma laboral de la transición fue la aprobación del Estatuto de los Trabajadores en el Congreso en los años 80. Las fuerzas conservadoras y las socialdemócratas se aliaron para hacer fracasar las posiciones de los trabajadores y trabajadoras defendidas en el Parlamento por los diputados comunistas.

El año 1986 la primera reforma de la Seguridad Social es donde se eleva de 3 a 8 años del tiempo de cómputo para el derecho a la jubilación. Con la ley 24/1997 llamada de la racionalización de la SS asistimos al aumento de cotización de 8 a 15 junto a otros recortes.

La primera reforma fue el inicio de las políticas conservadoras para hacer retroceder en derechos sociales a los trabajadores/as, coincidiendo con la entrada de España a la CEE y el desmantelamiento de la siderurgia. Estrategia que acentuó la línea económica conservadora marcada en las negociaciones de España con la UE en 1985 cuando el Gobierno del PSOE inicia el desmantelamiento del resto del tejido industrial.

En la reforma 2006, el Sr. Solbes, orientará a los representantes del gobierno, como dijo en el Foro Cinco Días el pasado mes de octubre, de acuerdo con las

demandas empresariales. El método de la negociación con la falta de información a los trabajadores/as y a la ciudadanía en general nos lleva a aquello de todo para el pueblo pero sin el pueblo. Y de todos es sabido que en toda negociación es imprescindible la información en asambleas, donde definan sus posiciones económicas y sociales los trabajadores/as y que en el curso de la negociación sean los propios interesados los protagonistas de los acuerdos.

El retroceso de los derechos de los asalariados está encaminado a facilitar el marco legal del establecimiento de las empresas de otros países sin que tengan que atender la legislación laboral de donde decidan establecerse. El llamado principio de origen.

La precariedad del mercado de trabajo dentro del actual ciclo económico marcada por los grandes beneficios de Bancos y grandes empresas se consolida en detrimento de las reivindicaciones. El objetivo de la CEOE es sacar el mayor beneficio de esta reforma laboral, para alcanzar el despido libre y gratuito, lo que significa un atentado y un insulto para miles de trabajadores/as que están en situaciones laborales precarias, con el único objetivo de ampliar sus beneficios. El empresariado español no entiende de relaciones de partes, o de desarrollo del tejido industrial, deslocalizando si llega el caso, empresas con beneficios para ganar aun más, reduciéndose la inversión en casi todos los sectores. Porque una parte empresarial de este país solo entiende aquello de coge el dinero y corre.

En esta negociación es imprescindible que los representantes sindicales con la participación de los trabajadores y la ciudadanía tomen conciencia de la grave situación, y nos planteemos modificar las situaciones de los que tienen trabajo en precario y modificar aquellos elementos de desregulación. Desde este foro queremos realizar las siguientes propuestas básicas ante esta negociación:

1. Transparencia y participación a todos los niveles en las negociaciones porque es la única forma de que los trabajadores/as tomen conciencia de lo que se están jugando.
2. Asambleas informativas en los centros de trabajo y secciones sindicales con los afiliados.
3. Articular reuniones y debates en sectores vecinales, universitarios y estudiantiles para poder efectuar suficiente presión para mejorar la correlación de fuerzas y que la reforma laboral no sea un nuevo retroceso de la clase trabajadora.

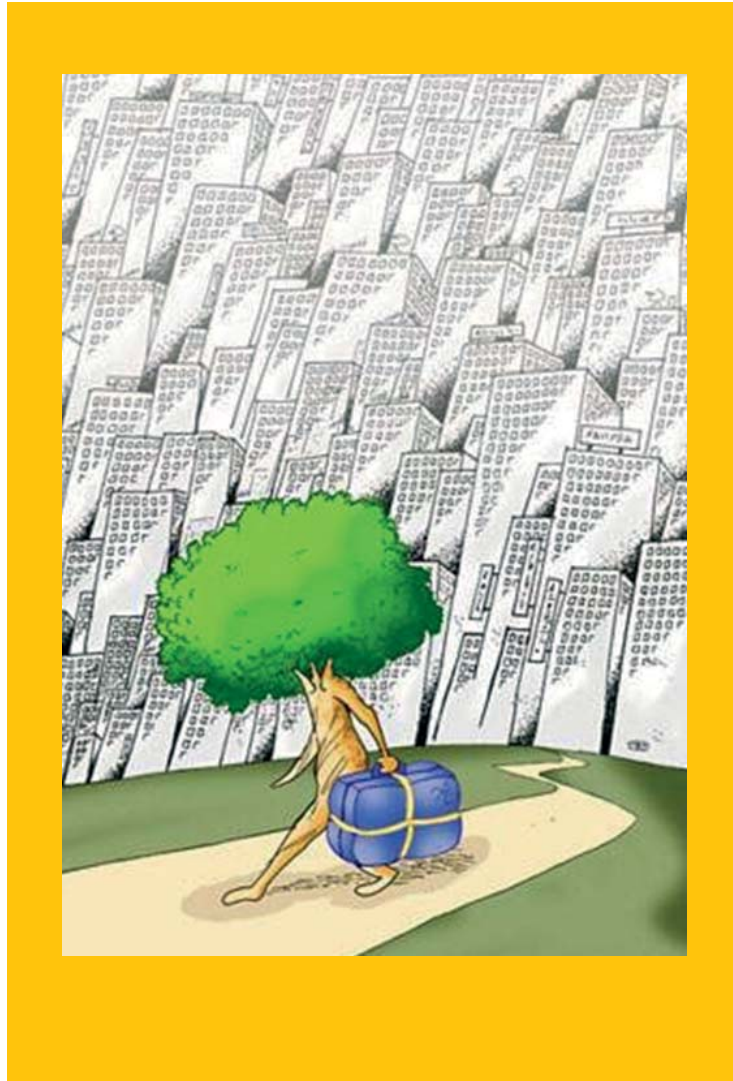
Territorio asfaltado

Cristina Verdugo

Secretària de Moviments Socials del PCPV

En los momentos de escribir estas líneas, escucho y veo las impactantes imágenes del incendio que está destruyendo uno de los parajes más emblemáticos del País Valencià, en la comarca de La Safor (El Mondúber), también leo que se ha quemado parte de Villamarxant, y sigue la ola de incendios que desde hace años arrasan nuestro territorio, pero todavía hay más, nuestros ríos se contaminan y sus aguas ya no son aptas para regadío, nuestros humedales se secan y desaparece su fauna y se altera su flora, y nuestra costa se asfalta. Este es el escenario en el que sin ningún respeto por las personas y los lugares se construye y urbaniza cada vez más deprisa y más ilegalmente, prueba de ello ha sido la sensibilidad mostrada por la Comisión Europea, que en la investigación realizada sobre el destino de los fondos de cohesión ha puesto en solfa el modelo urbanístico que nuestros gobernantes aplican, en manos de los especuladores y depredadores que está esquilmando el presente de quiénes habitamos estas tierras e hipoteca el futuro de las generaciones venideras.

No nos merecemos este panorama, el derecho de la propiedad del suelo es público y tenemos la obligación de cuidarlo, respetarlo y mejorarlo para dejarlo a nuestros descendientes en las mejores condiciones. Tenemos que parar esta barbarie urbanística y medioambiental, porque se está destruyendo el paisaje tradicional, se están sobrexplotando los escasos recursos hídricos, y se están

contaminando las tierras y las aguas a causa de los vertidos, alterándose el perfil de nuestra costa mediterránea. Son demasiados motivos para quedarnos impasibles, pues la tierra nos pasará sus cuentas, de hecho ya lo está haciendo, los tsunami, katrina, etc. Se llaman en realidad cambio climático, pues la naturaleza ni premia ni castiga, tiene consecuencias por las agresiones que sufre.

Sólo recordar que la Constitución Española se está incumpliendo, veamos donde:

Artículo 45, regula el derecho a un medio ambiente adecuado y la obligación pública de protegerlo y mejorarlo.

Artículo 46, regula la obligación de conservar el patrimonio histórico-artístico de nuestras ciudades.

Artículo 47, define el derecho a la vivienda y la obligación pública a regular el suelo de acuerdo al interés general para impedir la especulación, así como el deber de la comunidad a participar de las plusvalías generadas por la acción urbanizadora.

No dicen que la Constitución es de todas y todos los españoles... pues parece ser que no es así y que la Carta Magna es papel mojado para los especuladores.

Marga Sanz és Secretària General del PCPV des de juny de 2005. Catedràtica d'educació secundària i llicenciada en econòmiques.

Com has trobat el Partit?

Millor del que pensava. Després de recórrer bona part de les comarques estic convençuda que existeix un capital humà més que suficient per teixir una organització sòlida i capaç. El principal repte que tenim davant de nosaltres, en aquests moments, és dotar de discurs i eines a tota aquesta gent que fins ara treballava de manera molt voluntarista però descoordinada.

I pel que fa a Esquerra Unida?

Les exigències són molt semblants, de fet el partit és fonamental en la seua configuració. Cal reforçar l'elaboració de propostes, continuar participant dels moviments socials i traslladant les seues demandes a les institucions. Els tres elements són imprescindibles per tal de construir una alternativa que la ciutadania recolze.

“ El PP al País Valencià està entre la dreta més depredadora d'Europa ”

Estem en el bon camí?

Al País Valencià és dona una situació paradògica. La dreta està entre les més reaccionàries i depredadores de l'Estat, fins i tot diria del conjunt d'Europa. Són insaciables. No en tenen prou amb destruir el futur cimentant el territori i deslocalitzar la indústria per augmentar exponencialment els beneficis empresarials, si no que, a més, han clavat la mà descaradament en els calaixos de l'administració pública. I, a pesar d'això, continuen còmodament asseguts a les poltrones. El problema és que els socialistes semblen haver decidit immolar-se per ordre de Madrid. D'altra manera no s'entendria l'Estatut, el pacte dels residus, l'acord tàcit en urbanisme i, en definitiva, l'oposició col·laboracionista amb un PP podrit per les lluites fratricides i la corrupció.

Què podem fer?

L'esquerra alternativa és troba en un interessant procés de reconstrucció, on EUPV ha de jugar un paper central. Les mobilitzacions front a l'especulació es multipliquen a pobles i ciutats, els treballadors i les treballadores s'organitzen per defensar els seus salaris i el món de la cultura i l'educació està, des de fa anys, en peu de guerra contra el govern autonòmic. Falta trobar la manera de conjugar les voluntats i oferir un canvi de debò.

Parles de pactes preelectoral?

Parle de donar-li cos a l'oposició real. De sumar als vells i nous moviments i afegir vagonets al tren. Està clar que busquem un gran acord, però això no és una sopa de lletres amb tota l'esquerra atomitzada. Volem un pacte amb la societat civil organitzada a través dels continguts.

Sense partits?

Si aconseguim que la gent de Xúquer Viu, de Salvem l'Horta, de la Nova Cultura de l'Aigua, de Salvem el Desert a Castelló i de Salvem Rabassa a Alacant... si els treballadors i treballadores de Saez Merino, els de Izar-Manises i els de les empreses del tèxtil, el calcer i la juguina sumen les seues lluites als estudiants de les universitats i instituts públics i amb els treballadors de la sanitat i la gent de la cultura, la resta es donarà per si mateix, si es que les condicions i els objectius coincideixen.

Qui ha de prendre la decisió?

En darrera instància, els i afiliats i les afiliades d'Esquerra Unida del País Valencià a través d'un referèndum. Però el procés determinarà el resultat. El camí està clarament definit: unitat d'acció de l'esquerra política i social, confluència programàtica i un acord en el fons i en les formes. Només així serà possible tornar a il·lusionar el pensament crític que ha de desplaçar la dreta i les polítiques conservadores. Un nova majoria social que impulse un govern amb capacitat per transformar.

